

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσια τρία,
δράχμης και φιλιατραία.

Δέκατον κι' έννατον μειρούνης χρόνον
'στην γην έδρέομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ
Συνδρομη γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—ό ε κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Τού Δεκεμβρίου τρίτη και δεκάτη,
και τής Βουλής άρχίζει το ραχάτι.

Εικοσιτέσσερα σόν όκτακόσια,
κι' ή Μις ολόγυμνος χοροπηδόσα.

Φασούλης και Περικλέτος, ό καθένας νέτος οικέτος.

—Παρχιτηθέντος τοιγαρόν του Δημητρίου Ράλλη,
κπορούταν δέ πολλών ή κρίσις τί θά βγάλη,
ώς Κερκυραϊον έστειλαν έν τής Αύλης τόν Δέλη
ή τούτοι: 'κανε γρήγορα κι' ο Βασιληας σέ θέλει.

Τού Σκαρπινάτου κατ' άρχας
μή θέλοντος 'Αργήν,
και 'στών φιλάτων τας ψυχάς
γενώντος ταραχήν,
κπορθητός δ' έπειτα με τήν φοράν του ρεύματος,
και ψάλλοντος του κόμματος
δι' άδηφάγου στόματος:

κπορθητός με τόν στόμα μας και πληρωθώμεν γεύματος.

Κάθε στρούγγας άριζούσης
και τής Φήμης σαλπίζούσης
την Ροδόπην και 'στών Σκάρδον και σ' άπάτητα βουναί
ώς ο διάβολος θά πάρη τών Βουλγαρών τόν γονεμό,
όν κατάρρασαν τόν Κόντε κι' έξευτύρωσε ζανά
υδερνήτης με τόν ζορι, Σαμπινιάλ με τόν στανό.

Κι' ίδου πάλιν ο Ρωμανός
πρώμος τών διπλωματών,
κι' ο Ξανθός ρεπουμπλικάνος
κπορθίδει προς αυτόν

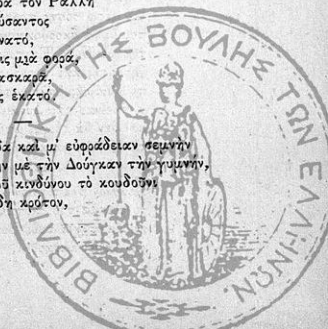
του μεγάλου Κονσολάτου τούς φάκέλλους τούς τρκνούς,
όπου κρύβουν τών 'Ελλήνων πυρπολούντας κερκυρούς.

Νά κι' αυτός σάν άμάντης, νά κι' έκείνος σάν ρεπάνι,
και γεράζει τόν κοινόν
τόν Σμιόπουλον τόν πάνου,
τόν διώκτην τών κυνών.

'Αμμ' ό Στάης τί σας λέει, λογιώτατοι πολιται;
χάριν τούτου τόν Τσιγγό πέρα πέρα πυρπολείται,
όπου μόλις άνεγρίστη με τόν χρίσμα του Συμβούλου
έδωσε μή ρομπκτσίνα του γιχατρού Φερμακοπούλου,
και τού μπήκε 'στό ρουθοίνι
και τόν έκανε σιργουίνι.

Τού παππού του γέρου παλι
τας σκιδας κρούσαντες,
και πατόκορφα τόν Ράλλη
τόν έρίση λούσαντος
με βρισίδι δυνατό,
πού τ' άκούεις μή σφαρά,
Περικλέτο μασκαρα,
και αστιζεις έκπότη.

Τού παππούλη μ' έξυπνάδα και μ' ευφράδειαν σειμάνη
παραβάλλοντος τόν Ράλλη με την Δούγκαν την γυμνην,
και κτυπάντος άενάως τού κινδούου τού κουδοϋνι
με δαμιονιωδή κρόταν,

καὶ τοῦ Μήτσου μὲς ὡς πρῶτον
ἄσπου μένοντος μπαστούνι.

Σφόδρα δυσχεστεθῆντων τόσων φίλων τοῦ Κορραῖτη,
ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ᾤχησαν ἅν τους ἄλλους ἴσθι Παλάτι
τὸν γνωστὸν καὶ πάρον ὄρον πῶς τὸ κράτος τὸ κοροῖδο
θὰ τὸ ξανακάνουν ραῖδο.

Ἄλλου τοῦ κόσμου γάσποντος μ' αὐτὸ τὸ νταβιτοῦρι,
καὶ ἐξοργισθέντος ἄληθως Βασίλη τοῦ Βουδούρη,
μὲ καὶ τοῦ Ρούφου τῶν Πατρῶν, φίλου τοῦ Μπουκαούρη.

Δεινῶν μεγάλων καὶ πολλῶν τανῶν ὕστακμένων
καὶ τόσων φίλων τῆς ἑλθῆς δικαίως θυμωμένων
ὡς μὴ λαθόντων, Περικλῆ, ψωροχρτοφυλάκιον,
μήτε φακῆς πινακίον,
καὶ ἐγκαταλείψαντος σκληρῶς τὸ πρῶν Ναυτικὸν
τοῦ Κόντε τὴν μερίδα,
ἐπερχομένου δὲ κκοῦ
μεγάλου ἴσθι πατρίδα.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ παλιρροῖς καὶ δειγῆς ἀμώπιδος
καὶ τοῦ Κάππα τοῦ Χατζίσκου, Βουλευτοῦ Φθιώτιδος,
τοῦ σκληρῶς ἀπαρηθέντος τῆς Κορόνας τὴν λατρεῖαν,
ἀρακομένου, καθὼς λέγουν, ἴσθι Βουλῆς τὴν Προεδρείαν,
καὶ ὑπὲρ τοῦτου τοῦ Μπουρῖδη, ποῦ πολλοὶ τὸν ἀγαπᾶν,
θυσιάζοντες τὸ πᾶν.

Γενομένου Σολομῶντος Νικολάου τοῦ Λεβίδη,
ποῦ σὲ σάλους ροδεύου
καὶ σὲ πατερών κκοῦ
εἶναι στήριγμα τοῦ Κόντε καὶ ἀποκοῦμπι καὶ σκανίδι.

Μαρτυροῦντων καὶ πεινῶντων συμπατριωτῶν ἀγίων
ἴσθι παρούσας συμφορὰς,
καταλλήλως δὲ δοθέντων καὶ τῶν ἄλλων Ἰπουργείων
τοῦ γαζλοῦ καὶ τῆς ξηρᾶς,
καὶ ἐξασφαλισθέντων ἑλων
στρατευμάτων τε καὶ στόλων
δὲ ὀργανισμῶν ποικίλων τῆς ὀργῆς ἐποχῆς,
ποῦ κκοῦ τῆς πατρίδος ἀσφαλίζουσαν προσεχέως.

Ἰσθι κκοῦ Σιμόπουλου, τὸν φέροντα σεισμοῦς,
τοῦ Ράλλ' ὑποδεικνύοντος ἐλλείμματα πολλὰ
καὶ ἄσους ἐφιλοτέχνους προὔπολιτικούς
καὶ μὲ τὸν Τσακωνάπουλο καὶ τὸν Κορμηλᾶ.

Ἐν μέσῳ τόσῃς προκοπῆς,
ποῦ θέλει κκοῦ ἀποκοῦμπι,
τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς
ζητούσης καὶ προνόμια,
ποῦ θὰ μὲς βάλουν σὲ μετὰ
μ' ἐκείνας τὰς Δυνάμεις,
καὶ δὲν θὰ ξέρρη, μπουνταλᾶ,
τί διάβολο καὶ κάμρη.

Πολλῶν βλεπόντων κατ' αὐτὰς
τὸ πεισμα τοῦ παππούλη,
ποῦ κκοῦ τὸν τοῦ Βουλευτᾶ
καὶ κάνει κκοῦ κκοῦ.

κκοῦ τᾶς δὲ παρὰ ποτε μὲ πυροῦμένο ματί
τὸ σάλτο τοῦ Κορραῖτη.

Σανιδοφράκτων ἱπποτῶν
καὶ ἄλλῶν πατριωτῶν
τὰ δόνητα τῶν τριζόντων,
καὶ ἄλλων ψιθυρίζοντων
πῶς φασαρίαὶ ὄλγωμε σὲ κάμποσο κκοῦ
καὶ ὅταν ὁ Κόντες ἐρχεται κκοῦ κκοῦ πατεροῦ.

Ἐν τούτοις ὄμοις, φουκαρᾶ,
καὶ τοῦ Ζακίμη τοῦ ψαφῆ
ψαφῆροντος καθὼς φασι
μὲς ἴσθι Αἰγίνης τὸ νησί,
καὶ κκοῦ κκοῦ κατ' αὐτὰς μὲ φίλους τοῦ σοφοῦ
πῶς ἔχ' ἴσθι γάβρο λακκο,
καὶ ἐκ τῆς Αἰγίνης στείλαντος πεσκασι δροῦ ροροῦς
ἴσθι Τριανταφυλλάκο.

Συνῆλθε τέλος ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους τὴν Δευτέραν,
ἡλικκὴν ἡμέραν,
καὶ σὲ βελουδα πάγκαλα καὶ χρομάτος κκοῦ
ρωστῆραν ἑδρ' ἐκάθισαν τὰ μάλιστα σοφᾶ.

Καὶ Δεσποτᾶδες ἴσθι βῆσαν τοὺς τόσους διαβακκομένους
τοῦ πανεψημίου γένους,
καὶ ἴσθι κκοῦ κκοῦ κκοῦ
παρὰ ποτε τρανή.

Σὺ, Κύριε τῶν οὐρανῶν, ὁ διαλόσας ζῶρους
καὶ ἀγροίκους δεῖξας ἄλιες τὰ μάλιστα πανσοφοῦς,
καὶ τῆς Αἰγίνης φῶτισε τὸν ἄλιε τῶρα
νὰ μὲς εἰπῆ ποῦν σέπεται καὶ μερίδα νὰ συνδράμῃ,
γὰρ νὰ μὴν παραδέρνεται σφοδρισμένη χώρα
καὶ νὰ μὴν τῶμε τὸν παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ χρομάτι.

Ἄς μὲς εἰπῆ τί μελετᾶ καὶ τοῦτος ὁ στομύλος,
ποῦ τὸν προσμένουν μὲ κάλλους τοσοῦτοι μουστέρηδες,
κκοῦ ἴσθι ἀσπασθῆ μετανῶν τοῦ θεῖου τοῦ τὸ γελῆς,
κκοῦ μόνος τοῦ ἴσθι Αἰγίναν θὰ πᾶν κκοῦ κκοῦ.

Καὶ τοῦ Δεσποτοῦ ρακίνοντος ἐκάστην κεφαλήν,
τοῦ κκοῦ κκοῦ δὲ λαοῦ πολλὰς εὐχὰς φελλίζοντος,
τὴν Προεδρείαν ἔλαβε Τραυλὸς ὁ Κεφαλλῆν,
τοῦ τῆς Λευκάδος Τσακλαμπᾶ κκοῦ Τραυλοῦ τραυλίζοντος,
καὶ λέγοντος κατ' ἐκείνους: μετὰ τὴν ποσινέντες,
καὶ ἄλλας πολλὰς κκοῦ κκοῦ.

Φυγόντος δὲ τοῦ Τσακλαμπᾶ μετὰ μεγάλας φόρας,
κκοῦ κκοῦ δὲ τῆς μουσικῆς καὶ πάσης κκοῦ κκοῦ,
ἴδου ἅν εὐρωστο κκοῦ κκοῦ, πλατάνου, πευκῆς,
ὁ Κόντες καὶ ὁ Σιμόπουλος, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Καὶ ὁ Κορραῖτος, Περικλῆ, μ' εὐσχημοσύνης σχῆμα
ὡσαν εὐσχημῶν Ἰωσήφ ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα,
καὶ τὰ γαλατὰ του βάζει
καὶ τὸ χροῦτι διαβάσει.

Καλοῦμεν πάλιν τὴν Βουλὴν, βάλτε ρωστᾶ στὰ τῆς κκοῦ
κκοῦ κκοῦ στὰ κκοῦ κκοῦ τῆς.

Καλούμεν και τούς Βουλευτάς, πούχουν ἐκστάσεις Βούδδα
και βγά΄ ή γλώσσα των ἀφρούς,
νά πάρουν ύπνους ἐλαφρούς
ἐπάνω σέ βελούδα.

Τοιαῦτα λαλει
και χάσκι ή Βουλή,
των νόμων ή σκέπη,
κι' αὐτός τὰ γααλιὰ του
τά βάζει στήν τσέπη
και πάει δουλειά του.

Πολλούς ἀνεπτέρωσαν Βουλής μακρίφιστα,
κι' ό κόσμος εὐτύχησε
και κώδων ἀντήχησε,
φινότο λά μουζικα, πασοάτκ λά φέστα.

Και γενομένων, Περικλή, και τούτων και τῶν ἄλλων
χάριν του κόσμου του πολλοῦ,
φυγόντος δὲ και του Τραυλοῦ
μεθ' ὅλων τῶν ρητορικῶν του κράτους παπαγάλων,
ό Θεωφράνης μόνος του τοιαῦτα παρελάλει:
Μή-τσο μου, Δημητράκη μου, πιστέ καταστροφέλλη,
σύ που σανιδοσύμμαχος ἀνέλαμψες χρυσός,
και' στής Κορόνας τούς κορμούς ἀνέτριπες σαν κισσός,
πού μες' στά μάτζα σ' ἐβλεπαν ὅι Κοροδονικοί,
πῶς σήμερα κατήντησες Δούγκαν ἀρσενική;

Πῶς σήμερα μ' ἐθύμως και θυμωμένος σούπα
κι' ὅσα δὲν σέρν ή σκούπα;
Δὲν εἶσαι σύ, πού σ' ἐπιγανε λαχτάρα για τὸ γέρο,
και τῶρα κάθεσαι και λές: πού σ' εἶδα, πού σέ ζέρω;

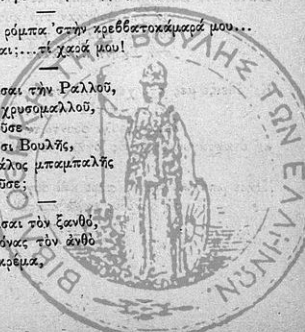
Δὲν εἶσαι σύ πού μουλεγες, Ράλλου πεφιλημένη,
πῶς' πήρες τήν διάλυσι, και τίποτα δὲν μένει,
παρά νά βάλης μοναχά τήν ἡμερομηνία,
κι' ὕστερα μου τὰ ζάτωσε με τήν Μακεδονία;

Δὲν θυμάσαι μὲν ἡμέρα, Ράλλη μου μαγνήτη μου,
πούλθες τὸ πρωτ' στάς δέκα νά με' ὄθς' σ'τό σπῆτι μου;
'Αργησες νάλθης νά μ' εὔρης κι' ἄρξικα ν' ἀνησυχῶ...
τὸν Θεὸν παρακαλοῦσες για νά μ' εὔρης μοναχό.

Κι' ἤμουν μόνος με τήν ρόμπα σ'την κρεβατοκάμαρά μου...
τὸ θυμάσαι... τί χάσα μου!

Τὴν θυμάσαι τήν Ράλλου,
τήν κυρά χρυσοκάλλου,
πού μιλῶσε
για διάλυσι Βουλῆς,
κι' ό μεγάλος μπαμπαλιῆς
τήν φιλοῦσε;

Τὸν θυμάσαι τὸν ζαυθό,
τῆς Κορόνας τὸν ἀνό
και τήν κρεμά.

πού και σ' έλιους έμπροστά
μούλεγε πώς την βασάζ,
κι' ήταν ψέμμα;

Πώς σήμερα με πολεμείς με δόλους κι' άπιστίες
φρικτής άχριστίες,
και την Βουλήν ξανάφερες κι' έκανες τώρα πλάτη
του Κόντε του Κορριάτη;

Μά' πές του σε παρακλώ του Κόντε-Ρεπανάμα
νά μην ξεγυρνά τὰ πατερά, μήτε τὰ καθρονάμα,
'πές του κι' αυτόν νά μην ξεγυρνά τόν Δέλτα Ντελγαζάνου,
όπου με νείν σύμβαισι από την Λόντρα θνάει.

Κι' αν πάλι της άρίδες του μέσ' στο Κουβέρνο στρώνη
κι' σένε σ' εκατόφερε και σ' έβζαλε 'στό τζόγο,
'πές του πώς βγάλα ζήτημα γυζ τόν Κολοκοτρώνη
και γιζ τόν Ρήγα τών Φερών και τόν Πακλιολόγο.

Κι' αν μ' έλ' αυτά δέν φοβήθη, κι' αν μ' έλ' αυτά δέν πέση,
'πές του πώς την 'Ορέστειου του βγάλα μέσ' στη μέση.

'Πές του γιζ την διάλυσι νά μην άντιμιλήση
κι' άλλοιμονό του τρεις φορές αν δέν την διαλύση.
'Πές του πώς άνακάτεψε και πάλι τή χολή μου,
'πές του πώς δέν τόν σιμάζομαι και πώς σανάδες στήνω
κι' έμπρός εις τόν Λεβίδου του, τόν πρώην Νικολή μου,
κι' έμπρός 'στόν Κουμουδούρο του, κι' έμπρός 'στόν Βελε-
(στίνου,
πού 'στών θεσμών τόν 'ζέστανα του πυρωμένο τζάκι
και τώρα συνεργάζεσαι μετά του Σαπουτζάκη.

'Πές του Κορριάτη γρήγορα, πού τούγινες γεφύρι,
πώς δέν θά 'δη χαίρι,
'πές του πώς φαίνεται μικρός γιζ την πολιτική,
'πές του πώς δίγως νά ντραπώ
καθώς και σένε θά τόν 'πώ
Δούγκαν άρσενική.

Τρέξ ά προπού... κι' έγώ προγής μ' ένα ψηλό κολάρο
έπ'ηνα 'στό Βασιλικό την Δούγκαν νά κιαλάρω,
και κέτι γέρο-Σάτυροι, βρε Φασουλή παλάβα,
πού γιζ την τέχνη τή γυμνή νομόθου φωτίζ και λαύρα,
φεριμάρον με λορνιά
της Δούγκαν τὰ κανιά,
κι' έγώ πού λές 'στ'η άντζας της εκάρφωσα τὰ κιάλια μου
κι' έπέφτανε τὰ σάλια μου,
κι' έβγαζα τὸ μαντύλι μου...
καϊμὸ πούχαν τὰ χείλη μου!

Κάτω 'στό Βασιλικό πένμικροί μεγάλοι
γιζ την Δούγκαν την κυρά,
πού σάν Εβζα μιά χαρά
'στη Σιχνη προβάλλει.

Κι' έδειξε μέσ' στο χορό τόν αστραγάλο της
και την άντζα τή χυτή,
νεραντζούλα φουντωτή,
κι' ο' κατόγμνος χορός βγήκε σέ καλό της.

'Πήρε μπόλιμο παρζ, 'πήρε και συγνάσα,
κι' ο' χορός καλά κρατέ,

νεραντζούλα φουντωτή,
'στών Ρωμηών τή ράτσα.

Είδα γέρο—Σειληνούς και πολλούς εν τέλει,
και 'στό Θεάτρο—κοντή—
'γίνην' ένα πατριωτή
γιζ τ'ης Μις τὰ μέλη.

Κι' άλλο βράδυ, λέν πολλοί με χορομανιά,
νά τὰ ζακαδέιζης, Μίς,
νά φρενιάσωμε κι' έμεις
γιζ καλλιτεχνιά.

Κι' είδα πολὺ χορευτικιάς
της Δούγκαν της πολιτικιάς.

Είδα και την Κορριάτενα, τὸν λιγερὸ Κοντέσα,
'στό Παρλαμέντο μέσα.

Είδα την Θεοδωρούλα μας, πούπε τόν Ράλλη Δούγκαν,
άντίκρουσα και την Ραζλοῦ, και την Μις την Μούγγαν,
τούτ'εστι τόν Ζαζήμ.

Πηδών και φανερύνου με στάσεις και κουνήματα
τούς πόνους κάθε στρουγγας, τούς πόθους, τὰ φρονήματα.
Πολλά τὰ βάσανά των, πολλά τὰ βάσανά μας,
κι' ή φωροκάστενά μας,
όπου γυμνή γυρίζε 'στὰ χρόνια τ'αχαινά,
πατέτ σε κούκαλ' άδεια κι' από μισαλό γυμνά.

'Απάνω κάτω φάγει... γυμνότης πανταχοῦ
του κράτους του πλουσίου κι' εικονιάς πτωχοῦ.
Με τὸ γυμνὸ της σόμα
φάγει κι' έμεις άκούμα.

Σωτήρας πάντα και παντού καταζήτει με θηήους
νά σώσουν τούς άμύους
μα' έρίσκει Ποσάπένθες, μα' βρίσκει Θεατρίνους
από ντροπή γυμνού.

Την είδες την Μις Δούγκαν, της τέχνης λατρευτά;
την είδα χθές τὸ βράδυ, πού μάζευε λεφτά.
Με την γυμνότητά της έπέτυχε κι' έδω,
και τὸ γυμνὸ κορμί της εστάθηκα νά 'δω.

Δέν κλαίω την Μις Δούγκαν, την ζέσπετη κυρά,
κλαίω τ'ης Ρωμοσύνης την γυμνενα, φουκαρζ,
κι' έλα νά φες στηλιζάρι με τρία πατερά.

Τὸ ζακουστό Σικάγο μέσ' 'στην οδὸν Αίόλου
του Θητ' Αντωνοπούλου τόν κόσμο κατακατξ...
κάλατσι γιζ κάθε πόδι και κάλατσι του δικδούλου,
και πλουσίον εις είδη ποικίλα και πλεκτά,
ζιλίδες, κασκοροσδες, φανέλιες, έσωφώρα,
κι' όλα μαζί και χώρα,
κι' έμπρός εις τὸ Σικάγο και 'στην 'Αμερική
κι' εκείνοι πού δέν έχουν νά βάλουνε βρακί.